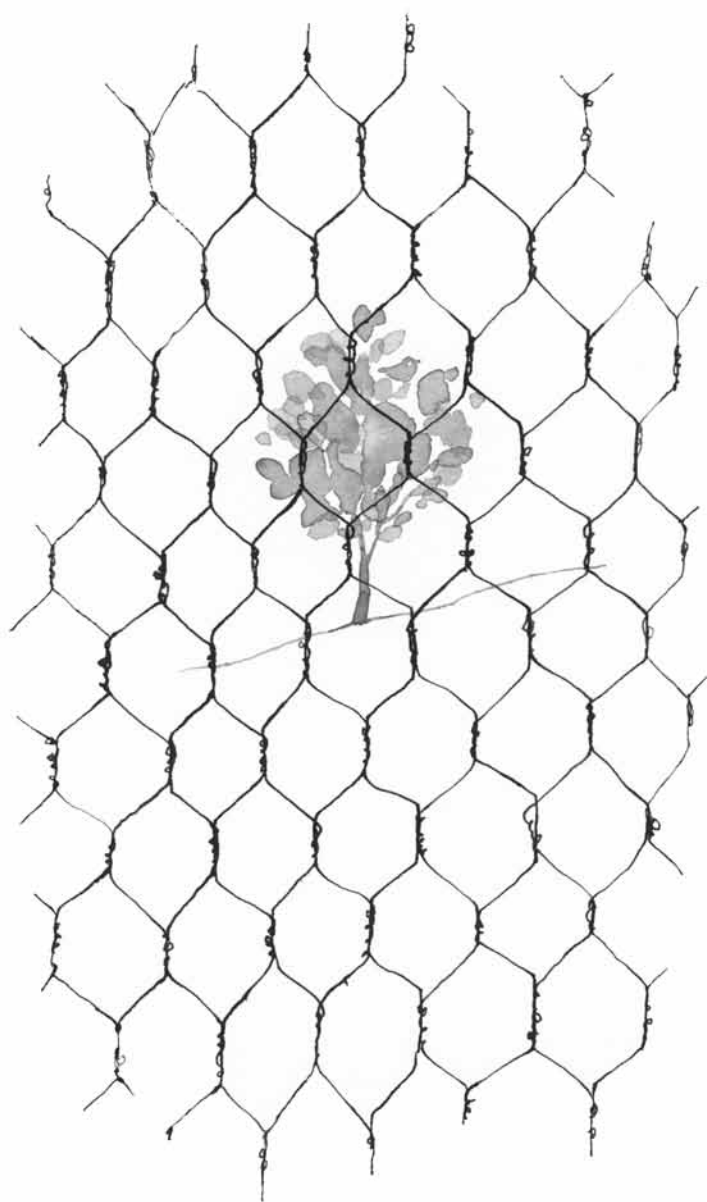

KANA JOKA TAHTOI LENTÄÄ

MINÄHÄN EN MUNI!

Muna kieri pysähdyksiin häkin verkkoon. Tähkä katsoi liidunvalkeaa veren täplittämää munaa. Se ei ollut muninut kahteen päivään ja epäili pystyisikö enää munimaan. Mutta siinä se oli – pieni surullinen munanen.

Ei taas, se ajatteli. Huolisiko maanviljelijän vaimo sen? Joka kerta munia noukkiessaan hän oli valittanut että ne aina vain pienenivät. Ei hän hylkäisi tätä vain koska se oli ruma, eihän?

Tänään Tähkä ei päässyt edes pystyyn. Eikä ihme, jotenkin se oli onnistunut munimaan syömättä mitään. Se pohti montako munaa oli jäänyt sen sisälle; toivottavasti tämä oli viimeinen. Huokaisten se tirkisti ulos. Koska sen häkki oli lähellä sisäänkäyntiä, sillä oli verkon läpi näkymä ulos. Häkin ovi ei aivan istunut reunoiltaan, ja väliin jäi aukko josta näkyi akasiapuu. Tähkälle puu oli niin rakas, ettei se valittanut häkin aukosta sisään ujuvasta talvipuhurista tai raskaasta kesäsateesta.

Tähkä oli muniva kana, mikä tarkoitti että se oli kasvatettu munimaan munia. Tähän häkkiin se oli tullut yli vuosi takaperin. Sen jälkeen se ei ollut muuta tehnyt kuin

muninut. Se ei voinut tepastella ympäriinsä, ei räpytellä siipiään, ei edes hautoa muniaan. Koskaan se ei ollut astunut häkin ulkopuolelle. Mutta aina siitä lähtien kun se oli nähnyt toisen kanan juoksentelemassa ympäri pihaa kintereillään suloiset tiput, se oli unelmoinut salaa hautovansa munan ja näkevänsä oman poikasensa syntyvän. Mutta se unelma oli tuhoon tuomittu. Häkki oli eteenpäin kallellaan, ja munat vierivät seinän toiselle puolen eroon emoistaan.

Ovi aukesi, ja sisään astui maanviljelijä työntäen kottikärkyjä. Kanojen kärsimätön kotkotus yltyi mekkalaksi.

”Aamupalaa!”

”Minulla on nälkä, hopi hopi!”

Maanviljelijä kauhaisi ämpärillä apetta. ”Aina yhtä nälissäne! Olkaahan sitten sen arvoisia. Tämä rehu ei ole halvimmasta päästä.”

Tähkä katseli ulos avoimesta ovesta ja keskittyi ulkopuoliseen maailmaan. Oli kulunut aikaa siitä kun sille oli edellisen kerran maistunut ruoka. Sillä ei ollut pienintäkään halua munia. Sen sydäntä kuristi joka kerta kun maanviljelijän vaimo keräsi munat. Ylpeys jota se tunsi muniessaan vaihtui suruun. Tätä oli kestänyt vuoden, ja se oli lopen uupunut. Tähkä ei pystynyt hipaisemaankaan muniaan, ei edes kynnenkärjellä. Eikä se myöskään tiennyt, mitä munille tapahtui sen jälkeen kun maanviljelijän vaimo oli kantanut ne korissaan ulos häkistä.

Ulkona oli valoisa. Akasiapuu pihan laidalla kukki valkoisenaan. Tuuli tarttui tuoksuun, ja se tulvahti häkkiin ja tuntui sydämenpohjassa asti. Tähkä nousi pystyyn ja työnsi päänsä häkin verkon läpi. Sen kaula oli nirhautunut

höyhenistä paljaaksi. *Lehdet kukertavat jälleen!* Tähkä tunsi kauteutta. Jos se oikein siristeli silmiään, se saattoi erottaa versoneet lehdet joista tuoksuvat kukat olivat syntyneet. Se oli huomannut kukkivan akasiapuun sinä nimenomaisena päivänä jona se oli suljettu häkkiin. Muutamaa päivää myöhemmin puu oli varistanut kukkansa, jotka kieppuivat ilmassa kuin lumihiutaleet, ja vain vihreät lehdet olivat jääneet jäljelle. Lehdet vihersivät aina myöhäiseen syksyyn, kunnes kellastuivat ja putoilivat hiljakseen. Kunnioituksen vallassa Tähkä katseli tuulentuiverrusta ja kaatosadetta pelkäämättömiä lehtiä, jotka lopulta haalistuivat ja putoilivat. Kun se näki vaaleanvihreiden lehtien taas puskevan esiin seuraavana keväänä, se ei meinannut pysyä nahoissaan.

Tähkä ihaili akasiapuun versoja. Niistä kasvoi lehtiä, joita aurinko ja tuuli hyväilivät ennen kuin ne varisivat maahan ja mätänivät maa-ainekseksi, joka sai puun kukkimaan ja tuoksumaan. Tähkä halusi että sen elämällä olisi merkitys niin kuin akasiapuun versoilla. Se toivoi saavansa poikasen, jonka voisi nimetä niiden mukaan. Kukaan ei tiennyt mitä se ajatteli, ja totta kai se tiesi ettei voisi versoa niin kuin puu, mutta pelkkä ajatus hykerrytti. Se oli Tähkän oma salaisuus. Aina siitä lähtien kun se oli saanut ajatuksen päähänsä, se oli alkanut panna merkille mitä tapahtui häkin ulkopuolella. Miten kuu pyöristyi ja kapeni, miten aurinko nousi ja laski. Miten eläimet nahistelivat navetan pihalla.

”Siitä vain, syökää niin munitte paljon isoja munia!” maanviljelijä ärähti. Niin hän sanoi joka kerta kanoja ruokiessaan, ja Tähkä oli saanut kuulemastaan tarpeekseen. Se

pälyili pihamaalle eikä kiinnittänyt enää huomiota maanviljelijään.

Ulkona eläimet söivät aamupalaansa. Kaukalon ympärillä parveili suuri joukko ankoja pyrstöt osoittaen kohti taivasta, niellen ruokansa päätään nostamatta. Lähettyvilä vanha koira maiskutti omaansa. Sillä oli oma kuppinsa, mutta sen täytyi hotkia ateriansa ennen kuin kukko keksisi tulla apajille. Kerran se oli estänyt kukkoa pääsemästä kupilleen ja saanut kiitokseksi häijyn verta vuotavan nokkaisun kuonoonsa. Kukon ja kanan kaukalon ympärillä oli hyvin tilaa. Koska niillä ei juuri nyt ollut poikuetta, ne saattoivat ainoina nokkia ruokansa rauhassa. Siitä huolimatta kukko kärkkyi koiravanhuksen kuppia. Se vahvasti asemaansa navetan päällikkönä kieltäytymällä perääntymästä vaikka koira laski häntäänsä ja murisi. Kukko oli komea ilmesitys pitkine pöyhkeilevine pyrstöineen, kirkkaanpunaisine helttoineen, pelottomine katseineen ja terävine nokkineen. Sen tehtävänä oli kiekua aamunkoitteessa, minkä jälkeen se vietti aikaansa käyskentelemällä pihamaalla ja pelloilla kanan kanssa.

Tähkä ei kestänyt nähdä lajitoveriaan kuljeksimassa pihamaalla. Verkkohäkki sen ympärillä tuntui entistäkin kahlitsevammalta. Sekin halusi kaivella kompostia kukon kanssa, käyskennellä yhtä matkaa ja hautoa omia muniaan. Se ei päässyt pihalle missä ankat ja koiravanhus ja kukko ja kana yhdessä asustivat, ei vaikka kurkotti verkon läpi miten pitkälle tahansa, metalli vain kyni sen kaulaa. *Miksi minä olen häkissä ja tuo toinen kana ulkona vapaana?* Tähkä ei tiennyt että pihan kukko ja kana olivat syntyperäisiä korealaisia

luomukanoja. Eikä sen pahemmin sitäkään että sen itsensä munima muna ei koskaan kuoriutuisi, vaikka sen päällä kuinka kököttäisi. Jos Tähhä olisi sen tiennyt, se ei olisi koskaan alkanut haaveilla jälkeläisestä.

Ankat saivat syötyä ja tepastelivat perätysten akasiapuun alle, mistä ne jatkoivat lyllertämistään läheiselle kukkulalle. Niiden perässä kulki aavistuksen pienempi lintu joka oli erilainen väritykseltään. Linnun pää oli vihreä kuin akasiapuun lehti – se ei ollut anka. Silti se vaakkui ja vaappui. Tähhä ei tiennyt miksi sinisorsa oli kotiutunut maatilalle, mutta erotti sen joukosta. Se jatkoi katseluaan silloinkin kun maanviljelijä tuli ruokkimaan sitä. Maanviljelijä kallisti päätään kun huomasi, että edellisen päivän ruoka oli edelleen kaukalossa. ”Mitä täällä on meneillään?” hän mutisi. Tavallisesti hän poistui navetasta jaettuaan ruoat kanoille, ja hänen vaimonsa kulki perässä keräämässä munat. Mutta tänään hän tuurasi vaimoaan. ”Ruoka ei näytä enää maittavan, sen täytyy olla sairas”, maanviljelijä paheksui ja vilkaisi Tähhää tyytymättömänä. Hän kurrottui noukkimaan munan. Heti kun miehen sormet osuivat ainokaiseen munaan, sen kuori antoi periksi ja meni ohuille säröille. Tähhä oli kauhuissaan. Se tiesi, että muna oli pieni ja ruma, mutta sille ei ollut tullut mieleenkään, että se olisi myös pehmeä. Kuori ei ollut ehtinyt kovettua. Maanviljelijä kurtisti kulmiaan.

Tähkän sydän oli haljeta. Suru jota se tunsi joka kerta kun sen munat kahmaistiin pois ei ollut mitään tähän verrattuna. Nyyhkäykset takertuivat sen kurkkuun, eikä se pystynyt liikkumaan. *Tuo parka tuli ulos ilman kuorta.* Maanviljelijä

KANA JOKA TAHTOI LENTÄÄ

nakkasi pehmeän munan pihamaalle, ja Tähkä sulki silmänsä ja valmistui pahimpaan. Muna rikkoutui päästämättä ääntäkään. Koiravanhus tallusti nuolemaan jäänteet. Kyyneleet valuivat valtoimenaan Tähkän silmistä ensimmäistä kertaa sen kananelämän aikana. *Minäbän en muni! Enää ikinä!*

